

VERSLISTA

verslista@googlegroups.com

GONDOLATOK KÉPZŐMŰVÉSZETI ALKOTÁSOKRA 06.

Vincent van Gogh: Csillagos éj

A Verslista kiadványa PDF-ben – 2017

Mukli Ágnes: Bárhol

Meg hagyom szökni a félhomályt, kóbor álom az éjben,
bánatom bús számvetés éjszakám gyöngyszemében.
Kivárom kérdő hajnalom,
kísértő koldus éj dalom,
hallgatom, újra hallgatom,
hadjad kezemben szótlán bomlik széjjel.

Csapongó szélvész felkavar, nyakamba zúdul a zápor,
szép arcod rám tekint felkavart útnak porából,
szemembe könnyet csalt megint,
újra és újra visszaint,
felnéz és kérdőn rám tekint,
utolér, lehetek, lehetek bárhol.

Végtelen szürke szemfedő, kincsem fenn, mennyben kerestem,
mezítlábas koldusként, nem feszül ég felettem.
Csillagom újra rám talált,
várja bíbornak hajnalát,
kéri hűségem válaszát,
villámok közt, egy nyári holdas esten.

Hullámverés a sors keze, nem tudom, érzed-, látod-e,
hiába ad, elveszi, rabol, bűnöm elhiszi,
mél tatlán hozzám, fergeteg,
nincs benne józan értelem,
eszélős, léha egyveleg,
utolér, lehetek, lehetek bárhol.

Vers Cseh Tamás zenéjére - „A jobbik részem”

Kutasi Horváth Katalin: Vízió

Tekergett az égbolt, csillag akart lenni,
Hullámozott a dombság, éji folyót játszott.
Megannyi tűzcsóva izzott narancsfényben,
Hiába volt kacér, mind betegnek látszott.
Mérgesen kavargott, elragadott gögje,
Bodorított tenger medúzát ringatott,
Világot formált át, uralta az eget,
Ráömlött a tájra, nyugvót felriasztott.
Hogyha mégis aludt, álmok koronázták,
Templomtorony bökte aranyló, kék szemét,
Fekete tűz lobbant, gyászt hozott az éjbe,
Égig tört a lángja, kővé dermedtették.

Összenőtt a házak oldala, teteje,
Alighanem átok ült ki a dombokra,
Messze kergetőzött lakóinak vágya,
Kékeslila árny szállt a sötét lombokra.
Leveit szemüveggel pont ilyennek látom,
Felszállt sóhajunkat szellő ragadja el,
Félelmeink hegye fellegekbe kormoz,
Értelmét a létnek ördög tagadja le.
De a Hold, s a csillag derűsen világol,
Játékossá teszi mulékony világunk,
S ha az égi jelet olvasni tudhatnánk,
Átformálódhatna oktalan sirámunk...

Dobrosi Andrea: Nyári est

Beszippant a nyári éj,
mint a folyóban örvény,
úgy húz a mély.

Nyitott ablakomon
csillagok spirálíve száll,
nem alszom,
a csoda-fénytől leesik rólam az áll.

A holdat lesem,
ezüstsoknyáját rám
mikor,
hol
veti?
Üresek az univerzum
rései...

Hiszen
úgyis csak forgolódnék,
az esti zuhany után is érzem
a nappal izzadságfoltjait,
ahogy hajlítom térdem.

A város is kimossa magából
az ébrenlét porát,
s egyként lélegezne fel mind,
ki lakja -
csak kapná már ég záporát
apraja-nagyja.

A tűzgömbmentes sötétben
az maga gyúl,
ő az úr itt,
épp átvonul.

A rigók,
ha reggel dalolnak,
hangjukban ott kuporog újra

a lángnyelvű holnap,
az ég felleg-ujjai abba
egyszer hűgútát,
máskor villámot rajzolnak...

Mukli Ágnes: Ibolyalila, zölddel

Lehull a tájra kék fedél,
meleg nyár éjjel összeér,
színesül minden hirtelen,
csillagfény csordul könnyeken.
Lüktet, ragyog a földi más,
sejtelmes forgó villanás,
fénycsóva száll és feldereng,
kavarog örvényt, féktelent.
Gomolygó felhőn jajszavak,
felhőcsipkébe szél akad,
felborzol lombot, ághegyet,
szellőkkel ringó fergeteg.
Árnyékban táncol, rám talál,
forog az égi maszkabál,
tótágast áll a domb felett,
parazsán égő este lett.

Mráz Erzsébet Irma: Az ég kék bársonyán...

Az ég kék bársonyán Telihold andalog,
Nyomában bóklásznak ragyogó csillagok.
Szétfolyik a fénye, ebből szőtt uszálya,
Lubickolhat benne csodás csillag-nyája.

Csend van. Nyugalom, csend, az éjszaka csendje,
Egy tücsök, egy kutya hangja hallik benne.
Sokféle nesz: szárnyzuhogás, szú a fában,
Nem alszanak, dolguk van az éjszakában.

A szél is pihen, elnyújtózott egy ágon,
Levél se moccan, elringatta az álom.
Árnyék oson a falakon, a Hold játszik vele,
Fényét adja a játékhoz, tőle függ élete.

Csendesek a madárfészkek, csak a bagoly éber,
Éjszaka éli életét, pihen, ha a Nap kel.
Széjjelnézett a Hold, lassan tovább ballag,
Csillagjait nézi, kevesebben vannak.

Halványul a bársony, amin a Hold halad,
Egy felhő mögött már készülődik a Nap.
Sok dolga lesz megint, erőt gyűjt, meleget,
Jól végezze dolgát, pihent épp eleget.

Rojtos az ég széle, fogyni kezd a kékje,
A Hold siet kicsit, nem szomorú mégse.
Elszakad a bársony, szétfoszlik egészen,
Széttépte a hajnal, megfürdöm a fényben.

Holécziné Tóth Zsuzsa: A szerelem hálójában

Nagyon boldog voltam, amikor a főnököm közölte, hogy az én pályamunkámat találták a legjobbnak, és én fogok Olaszországba utazni fél évre, hogy részt vegyek egy kozmetikai projektben, melyet olasz gyógyszerészekkel közösen végzünk. Boldogan utaztam el, nagy kihívásnak tekintettem ezt a munkát, és titkon abban is bíztam: ha új embereket ismerek meg, talán megtalálom azt is, aki társként elfogad. Harmincnégy

múltam, harmadik éve már, hogy elváltam, és bár a munkámat nagyon szerettem, azt vettem észre, egy ideje egyre sóvárgóbb szemekkel figyelem a kisbabájukat sétáltató párokat. Rá kellett jönnöm: hiányzik az anyaság az életemből.

Kissé csaldóttan vettem tudomásul, hogy a nagy múltú Giuliani gyógyszercégnél - mellyel kooperációban egy hajhullás elleni szépségvitamint teszteltünk - elsősorban női munkatársakat ismertem meg, eltekintve a laborvezetőtől, egy hatvanas, 160 cm „magas” pocakos nápolyi úrtól, de ő „körön kívül” esett. A munka viszont érdekes volt, és hamarosan már volt miről beszámolnom a projekt magyarországi felügyelőjének, László Zsoltnak. A kapcsolattartásunk neten bonyolódott, és szinte napi rendszerességgel beszélünk, e-maileztünk egymással. A munkánk során annyira egymásra hangolódtunk, hogy hamarosan már a munkán kívül is kerestük egymás társaságát - persze csak a virtuális térben. Nem volt nehéz megnyílnom előtte, hiszen ott voltam egyedül egy szép, de számomra idegen országban, és bár lenyűgözött a Nápolyi-öböl, meg a csillogos éjszakák a virágzó narancsfák alatt, nehezemre esett mindezt egyedül megélni. Így hát sétáimról hazatérve levelet írtam neki, lestem-vártam a válaszát: még sohasem éreztem, hogy valaki ennyire közel állna a lelkemhez. Levelei egyre bensőségesebbek lettek, és megtörtént az, amiről, ha olvasom, talán csak buta lányregénynek tartom: 650 kilométer távolságból beleszerettem. Persze, tudtam, hogy párkapcsolatban él, de számtalanszor hangsúlyozta, hogy a kapcsolatuk kihűlőben van, latolgatja a szakítást, mert úgy érzi, nem Ildikó az, akit gyerekei anyjának el tudna képzelni.

Amikor véget ért a közös munka, én hívtam, jöjjön ki pár napra Nápolyba, járjuk be együtt Olaszországot, és közben ismerjük meg egymást, de hátrított: azt mondta, én tudom legjobban, hogy neki most kezdődnek a sürgős utómunkálatok a projektünkön, teljesen el van havazva, de megerősített abban, hogy szeretné, ha kapcsolatunk nem érne véget, mert fontossá váltam számára. Ennek a levélnek a végére egy nagyon szép szerelmes idézetet is mellékeltem, amelytől teljesen elolvadtam. Időközben az olasz cég felajánlotta, szívesen alkalmaz, de én a hízogó

ajánlat ellenére nemet mondtam, mert bíztam abban, hogy otthon valami új és szép vár rám. Visszautasítottam az állásajánlatot, lemondtam a lefoglalt szállást Szicíliában, és inkább hazautaztam, hogy mielőbb személyesen is találkozassunk.

Nem várt a repülőtéren, egy SMS-t küldött, hogy éppen projekt értekezleten van, ami elhúzódik késő estig. Nem voltam türelmetlen, hazamentem, kipakoltam, és vártam a telefonját. Késő este írtam neki egy üzenetet, amire az a válasz érkezett: ne haragudjak, de előbb le szeretné zárni a jelenlegi kapcsolatát, addig nem akar látni, mert szerinte ez így becsületes. Bár nagyon rosszul esett, megértettem, és ettől csak még jobban szerettem, de elhatároztam, nem mutatom ki az érzéseimet teljesen, nem akartam befolyásolni. Közben arra gondoltam, a világ legszerencsésebb nője vagyok: találtam egy talpig becsületes férfit, aki lám, nem akar lerohanni, előbb le akarja zárni a jelenlegi kapcsolatát.

Mivel az olaszországi kiküldetéssel gyűjtöttem egy szép kis summát, elhatároztam, hogy elcserélem a lakást egy nagyobbra: abban reménykedtem, hogy hamarosan szükségem lesz a minigarzonnál tágasabb, hálószobás otthonra. Ezzel jó pár hetet eltöltöttem, közben gyakran levelet váltottunk, de egyszer rá kellett döbbernem: eltelt pár hónap és még mindig nem szakított a párjával. Randevút kértem tőle, ami elől ismét kitért, ezért írtam neki egy haragos levelet - én kis hülye azt hittem, ezzel majd felrázom: megírtam neki, hogy ha nem tud köztem és Ildikó között dönteni, én elköszönök, mert ezt már nem bírom tovább. Tévedtem: a válaszában gyakorlatilag szakított, anélkül, hogy a való életben akár egyszer is találkoztunk volna!

Természetesen nem akarom a felelősséget teljes egészében rá hárítani: én az olaszországi tartózkodás alatt egy szentimentális, hülye liba voltam, tele honvágygal, meg szerelem iránti vágyakozással, és talán többet is képzeltem a sorai mögé, mint amit ő valójában érzett. Ennek ellenére úgy érzem, csúnyán elbánt velem: a külföldi karrieremet áldoztam föl egy nem létező kapcsolat miatt! Ezt meg is írtam neki, mire közölte, hogy visszavon mindent, amit korábban mondott, feleségül fogja venni a jelenlegi barátnőjét, és nagyon kér, ha csak egy kicsit is szeretem, nem állok a boldogságuk útjába.

Ez fáj a legjobban! Hogy az iránta érzett vonzalmamat fordítja ellenem: „Ha szeretsz, ha tényleg szeretsz, el tudsz engedni” - ezt írta a legutolsó levelében! Hogy lehet ezt túlélni?

Dél Tamás: Szignó

Az éjszakát várják:
Mert akkor elcsitulnak
az elvonási tünetek;
az örület lángját
lassan kioltják
a lezáródó tekintetek;
s pár óra gyönyörű álom
szünteti meg
az állandó gyötrelmeket.
S a hátha...
hogy ez volt itt a rémálom,
melyből otthon
végre felébredhetek.

Innen mindenki csak
Menne! Menne!
De nem lehet!
- Mindössze a faltól-falig -
E mozgás kényszerűsége
ragadja el lelkemet!
Érzem karjaimban
e felhalmozódott erőt,
hogy indul a lendület.
Miért fognám vissza?
- nálam ez az
elvonási tünet -

Hadd szabaduljon fel
rohanó ecsetvonásaim alatt!
S meglátod,
hogy megforgatom
és új pályára lódítom vele
a csillagokat!

Égi szekér,
- nem a döcögő Göncöl -
négy forgó,
rohanó, lángoló kerék,
melynek nyomában hullámot vet az ég.
S mikor hozzám belépsz,
már csak a
féknyomát láthatod
a csillagporszikrákban.
Kérded:
- Ezt a képet nem szignózkod?
S én mutatom az aláírást ott.
Isten hagyta rajta:
- **ITT JÁRTAM!**

Varga Katalin: Csillagvarázs

Búcsúsugárzást küld a nap, nem ragyog tovább;
Tücsökciripelés csábítja már az éjszakát,
Fenn az égen, nézzed csak, rengeteg csillag ragyog -
Fű illata párázik, odvas fán bagoly huhog.
Tó vizében csillag játszik, habokkal cicázik.
Nagy csendben pihen a falu, mindenki alszik.
Csillagvarázsos éj, hozd el nekünk a holnapot,
Tedd szebbé életünk, míg fent ragyognak csillagok!

Szabó Eszter Helka: Ciprusok alatt

ültünk az Adria partján felhőlabdákkal játszott a telihold
pillád mögé bújtak a tisztázatlan kérdések a hogyan tovább
apró kövei szurkálták talpam most valami szépre gondolnék
a kékre ahogy hullámot fest az égre a tenger tükröződése
tested melege lelket lehel az éjszakába és lőn ez a táj
talán ilyen lehetett a teremtés ezek a fehér kövek is
lettek valamiből talán egy óriás unalmában sziklákat
morzsolt talán a csillagokat egy angyal fújta az égre
aztán egy angyalgyerek mázolta kékre az egész eget
pufók kezével világoskék szélkerekeket készített
nekünk miért nincs gyerekünk de nem is lesz ha kimégy
Olaszországba elkísérnek majd a ciprusok fölöttem
az itthoni ég zokog te már megvetted a repülőjegyet
távolabb fekete füst csap az égre mint krematóriumból
száll fel a pernye az egyetlen halott itt én vagyok

Győri Nagy Attila: Csendélet

Egy csillagos nyári éjszakán
vörösborral koccintok a magánnyal.
Ó nem, mégsem vagyok egyedül!
Enyém az égbolt végtelen kékje,
enyém a nyugalom, enyém a béke.
Szabadon engedem gondolataim,
játsszanak a végtelennel,
öleljék át a fénylő pontokat,
és ha úgy támadna kedvük,
ugrándozzanak a hűs habokba.
Enyém az óceán változó partja,
enyém a csendje, enyém a hangja.
Ha majd álommanó meglegyint,

könnyű nyugalommal elalhatok,
nem zavar meg senki itt.
Enyém most ez a pillanat,
enyém az éjszaka, enyém a pirkadat.

Szabó Eszter Helka: Számkivetve

Uram, miért küldtél erre a bibliai vidékre? Mit vétettem?
Tudod, hogy sohasem rajongtam a déli tengerekért.
Északi gőg volt bennem mindig. Ereimben viking vér.
Nem nyugtat meg, hogy itt élt az Isten fia,
Mária éppen egy korsót tisztít az olajnak. Micsoda idill!
Kérlek, hagyj elmennem, mielőtt meglátom a keresztemet!

**Kortárs Magyar Irodalom oldal a Facebookon:
<https://www.facebook.com/kortars.magyar>**

**Friss irodalmi pályázatok a Poéta Irodalmi Portálon:
<http://www.poeta.hu/>**

**Ajánljuk a VERSLISTA YouTube csatornáját is,
ahol több száz Verslistához kapcsolható írás videofelvételét
nézheted/hallgathatod meg: <http://youtube.hu/Verslista>**

Lektorálta: Kutasi Horváth Katalin

*A Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
